

[Justitsministeren]

skal i dag indskrænke mig til nogle korte kommentarer til de enkelte forslag.

L 25 angår forskellige spørgsmål om politiets adgang til under efterforskning at offentliggøre oplysninger om navngivne personer.

Spørgsmålet om offentlige myndigheders, herunder politiets, adgang til at videregive oplysninger om navngivne personer overvejes for tiden i tavshedspligtsudvalget.

Spørgsmålet om politiets adgang til at foretage offentlige efterlysninger i forbindelse med efterforskning af forbrydelser er taget op i strafferetsplejeudvalget, som jeg håber vil kunne aflevere en betænkning inden for ikke så lang tid.

Jeg finder det rigtigst, at en nærmere drøftelse af disse to problemer afventer resultatet af det sagkyndige arbejde, der allerede er i gang.

L 26 angår vidners adgang til at gøre sig bekendt med den i sagens anledning optagne politirapport. Efter forslaget skal almindelige vidner ligesom den rapportskrivende betjent have lejlighed til at læse politirapporten, inden forklaring afgives i retten. Når et almindeligt vidne efter de gældende regler ikke har samme adgang til at gøre sig bekendt med rapporten, skyldes det, at rapporten indeholder politiets gengivelse af forklaringen. Formålet med en vidneafhøring er imidlertid at få vidnets egen personlige udlægning af begivenhederne. Retten får derved også mulighed for at vurdere vidnets iagttagelsesevne og troværdighed.

Ikke desto mindre kan man få et indtryk af en vis manglende jævnbyrdighed i den situation, som VS omtaler. Det er spørgsmål, der tidligere har været drøftet også i retsudvalget, og jeg vil gerne være med til i udvalget at drøfte, hvorvidt man kan sige, at der foreligger en sådan manglende jævnbyrdighed, og hvorvidt vi burde gøre et eller andet i den anledning. Hvordan man eventuelt skulle gøre noget, mener jeg ikke man kan tage stilling til på det grundlag, vi har her, men foreligger denne manglende jævnbyrdighed, vil jeg meget gerne være med til at drøfte, hvordan den eventuelt vil kunne afhjælpes.

L 27 handler om spørgsmålet om politiets adgang til at anvende tilfældigt fremkomne oplysninger vedrørende andre straffbare forhold end dem, der begrundede anvendelsen

af de særlige efterforskningskridt. Disse spørgsmål overvejes også for tiden i strafferechtsplejeudvalget, og en nærmere drøftelse heraf bør efter min mening afvente resultatet af udvalgets arbejde.

Lovforslag nr. L 28-L 30 angår forskellige spørgsmål vedrørende nævningsager, herunder spørgsmålet om en ændret afgrænsning af nævningetingets kompetence.

Som bekendt måtte jeg på grund af valget i december aflyse det seminar, som var planlagt, om domstolenes sammensætning og kompetence i straffesager og altså også om lægdommers indflydelse i straffesager. Det har ikke været muligt at få plads til dette seminar i foråret, men jeg er indstillet på at gennemføre det i løbet af det kommende efterår, formentlig - så vidt det kan lade sig gøre - i september måned. En stillingtagen til de spørgsmål, der er omfattet af forslag L 28-L 30 bør efter min opfattelse afvente resultatet af bl.a. disse drøftelser.

Det sidste forslag, L 31, tager sigte på at udvide adgangen til at få straffesager genoptaget. Det er naturligvis vigtigt, at klageretsordningen fungerer rimeligt. Man må imidlertid ikke glemme, at formålet med den særlige klageret er, at den skal fungere som en sikkerhedsventil i det almindelige domstolsystem og bl.a. forhindre det, man populært kalder justitsmord. Udgangspunktet må derfor efter min mening være, at en afgørelse normalt skal stå ved magt, når sagen er afgjort ved de almindelige domstole og appelmulighederne inden for det almindelige domstolssystem er udnyttede. Jeg er bange for, at dette udgangspunkt forrykkes på en uheldig måde, hvis man lemper genoptagelsesbetingelserne, således som VS foreslår, og at klageretten derved kunne miste sin karakter af et ekstraordinært klageorgan.

Jeg vil gerne tilføje, at de hidtidige erfaringer efter min mening har vist, at de nuværende regler giver klageretten tilstrækkelige muligheder for i hvert enkelt tilfælde at vurdere, hvorvidt det er rimeligt at genoptage sagen. Men også her kan der være ting, der bør drøftes i udvalget, f.eks. spørgsmålet om, hvorvidt man kan finde frem til en ordning, hvor det i noget højere grad bliver muligt at få bistand fra en advokat på et tidligere tidspunkt, end der nu er tale om. Det kan aldrig blive sådan, at enhver dømt, der siger, at han nu vil have sagen for klageretten, skal have